

תת"ע 9439/08/17 - מדינת ישראל נגד אדיר - יזמות והסעדה בע"מ

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 9439-08-17 מדינת ישראל נ' אדיר - יזמות והסעדה בע"מ

לפני כבוד השופט דן סעדון	מדינת ישראל
המאשימה:	
נגד	
הנאשמים:	אדיר - יזמות והסעדה בע"מ ע"י ב"כ עו"ד אורשלם

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין שניתן עקב אי התייצבות הנאשמת לדיון.

לנאשמת נרשמה הזמנה לדיון שעניינה נהיגה במהירות 91 קמ"ש בדרך עירונית בה מותרת מהירות מרבית של 60 קמ"ש. ההזמנה לדיון נשלחה לכתובת שאין חולק כי היא כתובתה של הנאשמת וחזרה בציון "לא נדרש". בעקבות זאת נשפטה הנאשמת בהיעדרה והושת עליה קנס בסך 6000 ₪.

הנאשמת טוענת כי לא ידעה על הדיון ואילו הייתה יודעת עליו הייתה בוחרת להתייצב. מעבר לכך, אין בפי הנאשמת טענה מהותית לעניין גרימת עיוות דין זולת כפירה סתמית בביצוע העבירה וטענה משתמעת כי הקנס שהושת בגזר הדין גבוה.

התביעה מתנגדת לבקשה. לטענתה, אין בבקשה הסבר מדוע לא נדרש דבר הדואר שנשלח למענה הרשום.

דיון והכרעה

אין חולק כי ההזמנה שנשלחה לכתובתה של הנאשמת חזרה בציון "לא נדרש". האם מדובר בהזמנה כדיון? בפסיקה קיימות דעות לכאן ולכאן. לדעתי מדובר בהמצאה חוקית אשר הנאשמת לא השכילה לסתור אותה. בעת ביצוע העבירה הייתה העבירה מסווגת כהזמנה לדיון. קיימת פסיקה של בית המשפט המחוזי בת"א הגורסת כי משעה שבהזמנה לדיון עסקינן אין תחולה לתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי אלא לסעיף 237 לחוק סדר הדין הפלילי. על פי השקפה זו החזרת הזמנה לדיון בציון "לא נדרש" לאו המצאה היא (ראו למשל: עפ"ת (ת"א) 2493-07-14 **אוסמן נ' מ"י** (15.7.14)). פסיקת בית המשפט העליון גורסת כי גם על עבירות מסוג "הזמנה לדיון" חלה תקנה 44 לתקנות סדר

הדין הפלילי. הטעם לכך הוא שהתקנה הנ"ל חלה על "עבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק...". סעיף 239א לחוק סדר הדין הפלילי דן, ב"עבירה לפי פקודת התעבורה או לפי התקנות לפיה,". [ראו לעניין זה: רע"פ 3202/16 בן נחום נ' מדינת ישראל (18.5.16)]

אני סבור שיש להעדיף את הדעה האחרונה על פני הראשונה. סעיף 237 לחוק סדר הדין הפלילי מתייחס להמצאת "מסמך" באופן כללי, ללא הבחנה בין סוגי מסמכים. לעומת זאת הוראות סעיף 239א לחוק סדר הדין הפלילי ותקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי יוצרות הסדר ספציפי בנוגע להמצאת הזמנה. על פי כלל הפרשנות הידוע, יש להעדיף את החלת הנורמה הספציפית על פי הכללית. מכאן מסקנתי כי בענייננו קיימת תחולה לתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי. תקנה זו קובע כי משנשלחה למענה של הנאשמת הזמנה לדין רואים בהזמנה כמי שנמסרה כדין לנאשמת אלא אם הראתה הנאשמת כי לא קיבלה את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בה. הנאשמת אמנם לא קיבלה את ההזמנה (שכן היא חזרה בציון "לא נדרש") אך בכל הנוגע לסיבה שבגינה לא נמסרה ההזמנה מילאה הנאשמת פיה מים ולא ניתן לומר כי עמדה בנטל להראות כי אי קבלת ההזמנה נובעת מסיבות שאינן תלויות בה. לאור האמור אני סבור כי ההזמנה לדין הומצאה לנאשמת כדין והנאשמת לא הציגה הסבר סביר לאי התייצבותה.

הטעם האחר בגינו ניתן לבטל את פסק הדין נוגע לחשש לעיוות דינה של הנאשמת. גם בעניין זה לא פירטה הנאשמת כיצד ומדוע נגרם לה עיוות דין בשפיטתה בהיעדרה, מלבד כפירה סתמית בעבירה וטענה משתמעת בדבר גובה הקנס. אין פירוט של נתונים שהיו עשויים להצדיק הטלת קנס נמוך יותר אילו הייתה הנאשמת זוכה לטעון את טענותיה עובר לגזר הדין.

לאור האמור אין הצדקה לביטול פסק הדין. לפנים משורת הדין ועל מנת שהנאשמת תקבל בכל זאת את יומה בבית המשפט יבוטל גזר הדין בלבד אם תשלם הנאשמת הוצאות בסך ₪ 500 לטובת אוצר המדינה עד יום 20.12.17.

המזכירות תעביר עותק החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, ב' כסלו תשע"ח, 20 נובמבר 2017, בהעדר הצדדים.